Степ в золотому стиглому вбранні,
Де марево ввижається мені,
Колишеться і в дальній лине плин,-
Ти пізнаєш мене? Це я, твій син.

У затінку оцих тополь старих
Востаннє відпочити я приліг,-
Як римська цифра п'ять, на сірім тлі
У вирій відлітали журавлі.

Лишаючи назавжди отчий дім,
Заледве міг я попрощатись з ним...
Благословення матері! Давно
Розвіялося на вітрах воно.

На віддалі минав за роком рік,
Народжувався і зникав навік,-
На возі не завжди щасливих літ
З тих пір я встиг об'їхати весь світ.

Важка наука — в білім світі жить.
Багато поту й сліз я встиг пролить.
Вибоїстим, нерівним був мій шлях
В пустелі людській по сипких пісках.

Це добре знаю я, бо мій напій
Не-раз бував немов полин гіркий,
Не раз мій кухоль наливали вщерть —
Було б одразу легше випить смерть.

Але тепер все горе й вся біда,
Всі муки сплинули, немов вода,
І спомини про мій тернистий шлях —
Все потопає в радісних сльозах.

Тут колисала матінка мене,
Тут сонце, наче в юності, ясне,
З-під хмари усміхається мені,
Як синові, на рідній стороні.